

Σύγχρονες οάσεις

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στις μέρες μας, τα μοναστήρια αποτελούν την πιο δροσερή οάση αναψυχής για τον σύγχρονο άνθρωπο. Είναι ο τόπος όπου ανακαλύπτουν οι άνθρωποι τον εαυτό τους και την πραγματική ζωή. Μια ζωή κοινοβιακή, όπου ζει ο ένας βοηθώντας και στηρίζοντας τον άλλο, και όλα έχουν μέσα στην απλότητα τους ένα βαθύτερο νόημα.

Στο μοναστήρι δεν κάνεις εγωιστικά ότι σου γουστάρει και επιθυμείς, αλλά εκούσια υποτάσσεις το προσωπικό σου θέλημα κι ακολουθείς το κοινοβιακό πρόγραμμα του μοναστηριού. Υπάρχουν συγκεκριμένες ώρες προσευχής, εκκλησιασμού, φαγητού, εργασίας, ξεκούρασης, μελέτης, ανάπαυσης.

Ακολουθώντας το μοναστηριακό πρόγραμμα αρχίζεις να μαθαίνεις την υπακοή και να κρύβεις το θέλημα σου. Ακόμη και οι επισκέπτες ενός μοναστηριού ακολουθούν το μοναστηριακό πρόγραμμα με μεγάλη ευχαρίστηση και άνεση.

Η μοντέρνα κοινωνία μας λειτουργεί κατά τρόπο αντίθετο από τα πιο πάνω, με αποτέλεσμα την προφανή αποδιοργάνωση σε πολλούς τομείς. Δεν θα ήταν υπερβολή να πει κανείς ότι η ακαταστασία και η τσαπατσουλιά, η αναστάτωση και η αναρχικότητα είναι απότοκα του σύγχρονου τρόπου ζωής. Το βλέπουμε στις απλές καθημερινές λεπτομέρειες της ζωής. Εμείς οι απελευθερωμένοι και προχωρημένοι τρώμε ότι ώρα και ότι θέλουμε, κοιμούμαστε και ξυπνάμε ότι ώρα θέλουμε, εκκλησιαζόμαστε, αν και όταν εμείς το θελήσουμε. Αυτή η ασύδοτη ελευθερία μας έχει υποδουλώσει σε τέτοιο βαθμό, που γέμισε την κοινωνία μας με

άγχος, κατάθλιψη και τόσα ψυχολογικά προβλήματα. Μέσα από μια επίσκεψη στα μοναστήρια και την έστω για λίγο ένταξη μας στο μοναστηριακό πρόγραμμα, αποκτά η ζωή μας ένα σωστό ρυθμό κι ένα βαθύτερο νόημα. Οικογένειες οι οποίες έχουν συχνές επαφές με μοναστήρια αντιμετωπίζουν τα καθημερινά προβλήματα με πιο σωστό και ανώδυνο τρόπο. Επίσης υιοθετούν στην καθημερινή τους ζωή μοναστηριακές συνήθειες όπως είναι το κοινό τραπέζι, η κοινή ώρα προσευχής και ξεκούρασης, η προσωπική επαφή και κοινωνία. Όσο πιο κοντά στα ορθόδοξα μοναστήρια βρισκόμαστε τόσο καλύτερα θωρακίζουμε την οικογένεια μας στα σύγχρονα προβλήματα. Ιδιαίτερα από την ακοινωνησία των σημερινών ανθρώπων, που ώθησε το λογοτέχνη στην επιγραμματική διατύπωση «ποτέ οι στέγες των σπιτιών μας δεν ήταν τόσο κοντά, αλλά και οι καρδιές μας τόσο μακριά η μια από την άλλη».

Από το περιοδικό “Παρά την λίμνη”

Πηγή:isagiastriados.com